

(font: *Gran Enciclopèdia Catalana*)

Pius Font i Quer

Lleida, 9 d'abril de 1888 - Barcelona, 2 de gener de 1964

Botànic. Doctor en farmàcia i llicenciat en ciències químiques. Fou professor auxiliar de botànica a la facultat de farmàcia de la Universitat de Barcelona (1917).

Per causes extraacadèmiques s'apartà de la Universitat del 1922 al 1933. El 1933 fou nomenat professor agregat de botànica a la facultat de farmàcia de la Universitat Autònoma de Barcelona. També fou professor a l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona (1923-39). El 1916 entrà com a naturalista agregat al Museu de Ciències Naturals de Barcelona, del qual més tard (1921) fou director.

Organitzà l'Institut Botànic de Barcelona, nascut per transformació del departament de botànica del Museu, li donà caràcter autònom i en fou el primer director. També fundà, a Montjuïc, el Jardí Botànic, annex a l'Institut. El 1911 havia ingressat al cos de sanitat militar, dins el qual assolí el grau de tinent coronel farmacèutic. Fou membre de l'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona (1922), de l'Institut d'Estudis Catalans (1942), del qual fou president de la secció de ciències (1958), doctor *honoris causa* per la universitat de Montpeller (1959), etc. Fou nomenat vicepresident d'honor dels Congressos Internacionals de Botànica de París (1954) i d'Edimburg (1964). Fou president de la Institució Catalana d'Història Natural (1931-34) i de la Sociedad Ibérica de Ciencias Naturales, de Saragossa. Amb Carles Pau i Josep Cuatrecasas, fundà la revista botànica "Cavanillesia" (Barcelona, 1928-38). Pel juliol del 1936, en esclatar la guerra civil, es trobava a la serra d'Albarrasí, a Aragó, fent estudis botànics amb un grup de deixebles. Per tal de fer tornar a casa la gent que tenia encomanada, hagué de travessar la línia del front. L'any 1939 fou processat sota l'acusació de rebel·lió militar i perdé tots els càrrecs. D'ençà del 1941 fou cap de redacció de l'Editorial Labor, de Barcelona.

La seva activitat com a botànic taxonomista i com a fitogeògraf es concreta en més de 220 publicacions. Les seves exploracions i les seves recerques contribuïren considerablement a augmentar el nivell de coneixements florístics sobre la totalitat de les terres catalanes, molt especialment sobre el migjorn valencià i sobre les illes d'Eivissa i de Formentera. També treballà amb intensitat a Andalusia i al Marroc. Esdevingué un especialista reconegut internacionalment en el gènere mediterrani *Sideritis*, de les labiades. Estimulà l'estudi de les plantes inferiors, especialment dels fongs. El 1953 publicà una síntesi sobre la geografia botànica de la Península Ibèrica. Un quant temps abans de morir inicià els treballs de preparació d'una flora dels Països Catalans. Manifestà també un interès constant en l'aspecte lingüístic de la botànica, la qual cosa el dugué a ocupar-se tant de la nomenclatura popular de les plantes i dels elements del paisatge vegetal com de la formació dels termes científics erudits. El seu *Diccionario de botánica* (1953) posa ordre a la terminologia botànica castellana. La terminologia catalana és codificada principalment a la seva *Iniciació a la botànica* (1938). En el seu tractat *Plantas medicinales* (1962) recull més de 10 000 noms populars de plantes en les llengües peninsulars.